Aventurile submarinului DOX

SERIE NOUĂ

130

În Bolivia

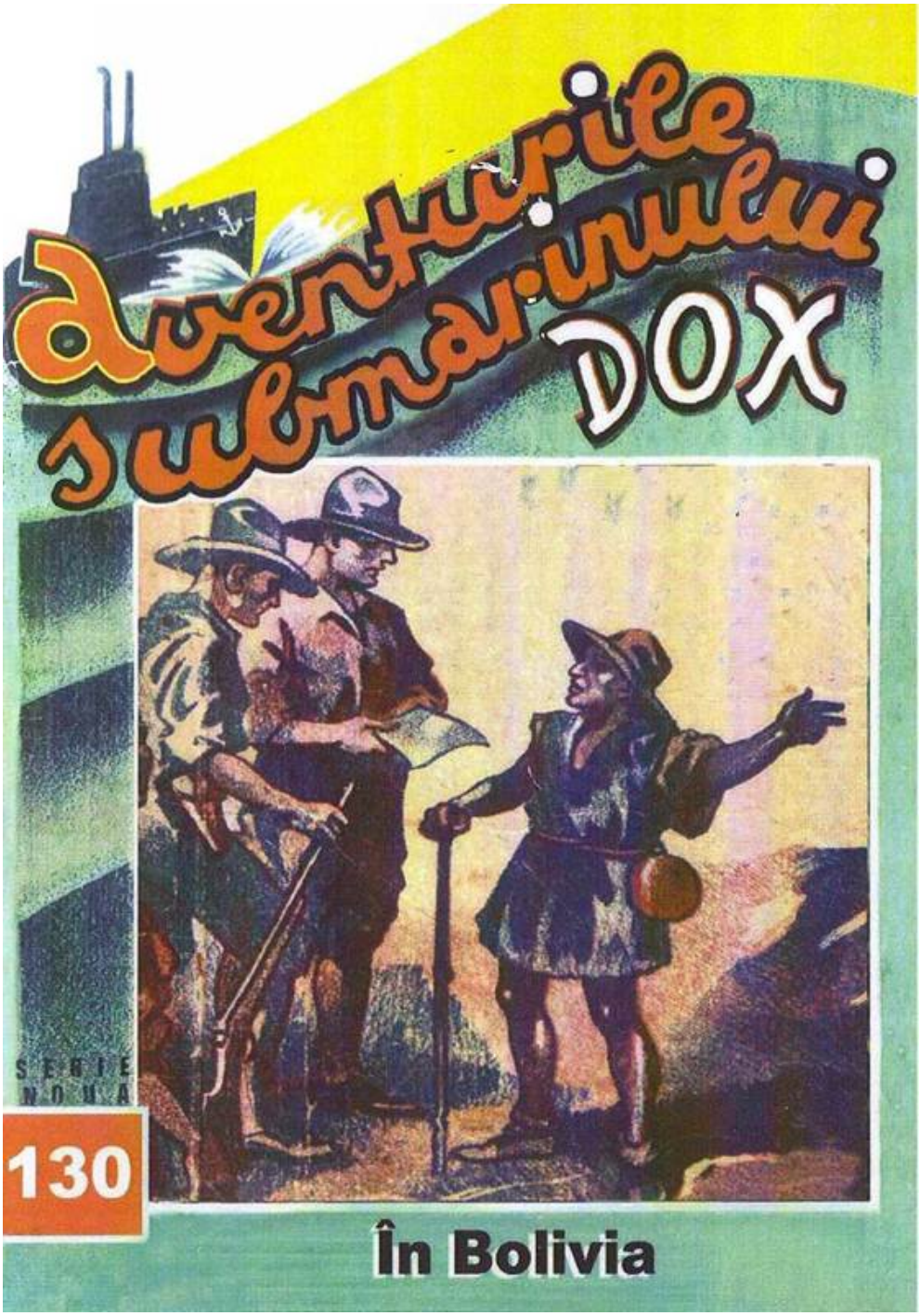
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
130
În Bolivia

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 130

ÎN BOLIVIA

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
PĂSTORUL DE LAME

DOCTORUL BERTRAM îşi urmă povestirea:

— Ne aflam la câţiva kilometri spre răsărit de La Paz. La dreapta noastră se ridica muntele de zăpadă «Ilimahi», înalt de şapte mii de metri. Ţinutul era atât de măreţ, atât de minunat cum numai în Himalaia se mai poate vedea.

Din pădurile seculare ale Argentinei, ne urcasem aici parte cu trenul, parte pe apă. Venisem încoace numai pentru că Marian ţinea să viziteze vechiul şi interesantul oraş.

Muţi de admiraţie stăteam la poalele muntelui uriaş ce sclipea în culoarea aramei şi care se înălţa până la creştetul acoperit de zăpadă, ce părea să atingă cerul.

Tropote ne smulseră din visare. De după un colţ al peretelui de stâncă veneau nişte animala lânoase, cu gâtul lung – lama – care pentru indienii Boliviei înseamnă cam aceiaşi lucru ca renii pentru Laponi.

Cotând se ivi şi păstorul, o făptură mica, încotoşmănită într-o blană. Purta o pălărie cu margini late, de brâu avea atârnată o sticla rotundă şi picioarele goale îi erau încălţaţi cu sandale.

Când ne zări nu păru deloc speriat, ci veni repede spre noi, în vreme ce animalele sale se oprită la oarecare depărtare, privindu-ne curios.

La rândul nostru ne uitarăm cu interes la micul indian, ai cărui chip îmi amintea, fără voie, o pasăre. Aveam presimţirea că păstorul acesta ne aducea o aventură.

Şi mă bucuram că ne trimisesem raniţele, cu trenul, mai departe, spre La Paz, în vreme ce noi coborâsem cu câteva staţiuni înainte, ca să ne bucurăm mai bine de frumuseţea ţinutului, mergând pe jos.

Astfel că eram „uşurei”, doar cu armele în spinare.

Indianul ne măsură din cap până-n picioare cu ochi pătrunzători. Apoi mormăi o salutare spaniolă, la care răspunserăm în acelaşi fel. Calm, păstorul scoase dintr-un buzunar al blănii o bucată de piele cafenie, pe care o înmână lui Marian.

Prietenul meu o desfăcu şi văzurăm că partea dinăuntru era acoperită cu o scriere ciudată, roşie.

— Ce-i cu asta? îl întrebă Marian pe păstor.

Omul ridică braţul drept şi arătă spre apus.

— La Paz – acesta fu singurul cuvânt pe care-i rosti.

Apoi se-ntoarse şi fugi ca un sobol. Scoase o fluierătură şi turma de lame trecu în goană pe lângă noi, cu priviri sfioase.

— Ciudat! făcu Marian. Ca o fantomă. Oare bucata asta de piele să fi fost hărăzită nouă? Sau o fi vreo greşeală?

— E o scriere bizară – spusei eu şi mă aplecai asupra bucăţii de piele – arată aproape ca limbajul figurat al indienilor. Dar se vede că scriitorul o fi fost un European, căci figurile sunt desenate aproape plastic.

— Da şi eu am observat asta – încuviinţă Marian – dacă n-ai nimic împotriva, să stam niţel jos şi să-ncercăm să tălmăcim hieroglifele astea. Poate că iese vreo aventură de aici.

— Asta am presimţit din primul moment, Mariane. Haide colo, pe bolovanul ăla mare, unde putem sta bine unul lângă altul.

Ne aşezarăm pe piatră, Marian întinse pielea pe genunchi şi începurăm să studiem numeroasele figuri mici, zgâriate cu cuţitul în piele şi vopsite cu roşu pe deasupra.

— Robert, se pare că tot un indian e autorul acestei opere – zise prietenul meu – ştii doar că indienii din partea aceasta a Boliviei, aşa numiţii Colla, se-nrudesc cu incaşii peruvieni. În desenele astea se apropie atât de mult de figurile incaşilor, încât aş susţine că bucata asta de piele e opera unui Indian de obârşie veche şi cu vază. Căci din felul cum s-a folosit de desenul în relief, trag încheierea că a studiat moravurile europeneşti. Aşa dar, nu poate fi un om de rând.

Mă uitai la diferitele puncte asupra cărora stărui în deosebi Marian şi fui nevoit să-i dau dreptate. Bucata asta de piele făcu asupră ml o impresie cu totul ciudată, căreia nu mă putea sustrage.

— Bine, se poate să fie şi aşa! zisei. Să-ncercăm, totuşi, să tălmăcim scrierea. Nu ştiu de ce, dar am simţimântul că e legată o taina mare de chestia asta.

— La fel şi eu – spuse Marian, mirat – însăşi felul cum ne-a fost predată da de gândit. În sfârşit, să vedem daca nu putem descifra scrierea. Întâia figură arată soarele, care stă drept deasupra unui creştet de munte. Razele care le aruncă vor să înfăţişeze, de sigur, răsăritul soarelui, adică punctul cardinal Est. De la figura aceasta duce o săgeată spre făptura unui bărbat lângă care suni desenate câteva lame. Îl avem deci pe păstorul care venise dinspre răsărit şi ne-a predat pielea. Aha… a treia figură înfăţişează un european – de recunoscut după îmbrăcăminte – care stă de vorbă cu păstorul acesta. Apoi europeanul coboară un dram în pantă şi intră într-o casă, după cum se vede pe a cincea figură…

Marian se întrerupse şi privi figura a şasea.

— Ia stai – spusei eu repede – figura de aci înfăţişează o odaie şi lemnăria asta un pat. Deoarece e goală, o fi însemnând că Europeanul n-a găsit acolo persoana pe care o aşteaptă?

— Tot ce se poate – răspunse Marian, îngândurat – da, să ştii că aşa e, căci celelalte figuri, care stau într-un fel de paranteze, arată că din odaie e scoasă o femeie în veştminte europeneşti. Şi treaba asta o fac doi bărbaţi în blănuri, adică indieni. Cealaltă figură îl arată pe indieni afară, cu femeia răpită. E noapte, căci uite harta desenată aici.

— Drace! făcui eu. Cealaltă figură e foarte interesantă: femeia asta se află în mijlocul mai multor schelete. Ceea ce ar putea însemna că a fost ucisă şi îngropată. Sau fusese moartă dinainte – asta nu putem şti.

— Da, pare să fie îngropată – zise Marian – hai să vedem acum ce-i cu celelalte imagini! Aici europeanul iese din casă, porneşte de-a lungul străzii şi intră în altă locuinţă. Acolo întâlneşte într-o odaie un alt european, cu o barbă lungă. Apoi vine iar o paranteză şi în aceasta sunt repetate aceleaşi figuri care înfăţişează răpirea femeii. Aşa dar. Asta o fi reprezentând convorbirea celor doi. A, uite, figura asta din urmă e foarte caraghioasă: femeia se-ndepărtează de mormanul de schelete, în vreme ce alţi doi indieni aduc un alt schelet. Foarte ciudat!

— Ei, Mariane, o taină se ascunde aici, orice ai zice! Căci tocmai figura asta pare…

— Atenţiune, *Masser!* se auzi glasul lui Pongo, care se afla numai la doi paşi de noi.

Marian împături în grabă bucata de piele şi o vârî în brâu, de unde însă ieşea afară bătător la ochi. Arătă apoi spre apus şi zise tare:

— … Că peste vreo patru ceasuri vom ajunge în La Paz.

Băgai de seamă intenţia lui şi adăugai:

— Să nu pierdem, însă, multă vreme acolo, ci să urcăm mâine, spre lacul Titicaca, de unde putem merge spre coastă. Poate găsim curând un vapor care să ne ducă în patrie.

Pe când rosteam ultimele cuvinte, auzii paşi pe terenul stâncos.

În clipa următoare se ivi în faţa noastră un european, care ne privi în tăcere. Era un spaniol înalt şi subţirei, care-mi făcu o impresie foarte neplăcută.

Chipul lui aspru avea o înfăţişare de vultur şi ochii mici negri, adânciţi în orbite, te sfredeleau parcă.

Pe Pongo îi învălui doar într-o căutătură fugară şi strâmbă dispreţuitor din gura. Asta fu deajuns să mă facă să-l urăsc.

Şi faptul ca nu ne învrednici cu un salut, iarăşi nu era deloc frumos din partea lui.

Nu ne sinchisirăm însă de el, ci privirăm în altă parte. Asta părea să-l necăjească, căci începu să mormăie. Dar nici acum nu-l luarăm în seamă, de parcă n-a fi fost acolo. Se părea însă ca individul zărise bucata de piele ce ieşea afară din brâul lui Marian; caci deodată se apropie de noi, întinse mâna şi zise poruncitor:

— Aha, aici e – îmi închipuiam eu! Dă-ncoace pielea!

Nici nu ne întoarserăm ochii spre el. Priveam amândoi spre dreapta, la creştetul muntelui.

— N-ai auzit? răcni spaniolul şi începu să lovească cu piciorul în pământ. Dă pielea, îndată!

De data asta îl privirăm, dar nu rostirăm un cuvânt. O clipă el se dădu înapoi, apoi scoase o înjurătură, se aplecă şi vru să smucească bucata de piele din brâul lui Marian.

În clipa următoare zbură ca o minge cât colo şi căzu grămadă. Cu un singur pumn prietenul meu îl zvârlise la vreun metru depărtare.

Câteva secunde spaniolul rămase la pământ, apoi sări în sus ca un jaguar şi se năpusti spre noi, ducând dreapta la buzunarul de la şold.

Dar la doi paşi de noi se opri şi făcu feţe-feţe. Pricina fu pistolul lui Marian, pe care prietenul meu îl scosese cu iuţeala fulgerului şi-l ţinea acum pe genunchi.

Spaniolul îşi muşcă buzele, apoi duse mâna dreaptă în faţă, se înclină scurt şi zise:

— *Senor,* pielea ce o văd în brâul d-tale e a mea. Dă-mi-o înapoi!

— Cu cine am onoarea? întrebă Marian, în batjocură.

— Ah, iertaţi! se bâlbâi individul, îndreptând către prietenul meu o privire străpungătoare, plină de furie. Eu sunt *Don* Eduardo Callaqui, vărul şefului poliţiei din La Paz. Pielea asta trebuia să-mi fie predată de un păstor indian. Se vede că din greşeală v-a predat-o dv.

Ne ridicarăm şi ne prezentarăm. Mi se păru ca văd un fulger de uimire pe chipul spaniolului, cum Marian rosti numele noastre.

Apoi prietenul meu zise:

— E drept, *Don* Callaqui, că un indian mi-a predat bucata asta de piele. Mă aflu acum în oarecare încurcătură, căci susţineţi c-ar fi proprietatea dv. şi fireşte că n-am nici cea mai mica îndoială în privinţa aceasta. Dar pentru liniştirea propriei mele conştiinţe, aţi putea să-mi spuneţi ce cuprinde această bucată de piele?

— Fireşte – râse spaniolul – e o scrisoare în imagini pe care mi-o trimite o cunoscută căpetenie de indieni. Eu colecţionez asemenea lucruri.

— Atunci poftim, *Don* Callaqui! zise Marian, politicos şi dădu spaniolului pielea. Mi-am aruncat numai ochii pe semnele alea ciudate. Pentru mine n-are nici un interes aşa ceva.

Callaqui desfăşură pielea şi privi cu luare aminte figurile, apoi o sclipire de satisfacţie se ivi pe chipul său şi zise:

— Foarte interesant! Vedeţi dv., domnule Farrow, pentru mine lucrurile acestea sunt de mare interes, căci mă îndeletnicesc cu studiul indienilor sud-americani.

— Noi n-avem vreme pentru de alde-astea – zise Marian – ne interesează numai ţările şi oamenii.

Callaqui vârî în buzunar bucata de piele, apoi întrebă:

— Vreţi să mergeţi spre La Paz. Cunosc toate drumurile pe aici şi va pot conduce devale.

Deşi prietenului meu spaniolul acesta îl era, de sigur, tot atât de antipatic ca şi mie, ci primi totuşi imediat propunerea:

— Dacă va duceţi şi dv. spre La Paz, don Callaqui, mergem cu plăcere împreună. Prin locurile astea străine pentru noi, un cunoscător nu poate decât să ne fie de folos.

— Veniţi din lăuntrul ţării? întrebă spaniolul.

— Venim de la Buenos Aires – răspunse Marian.

— Ah!

Don Callaqui rămase înfipt tocului şi ne privi mirat.

— Ah, acum ştiu cine sunteţi. Numele dv. mi s-au părut cunoscute. Dv. l-aţi salvat pe învăţatul Huerta şi pe cei doi nemţi din mâinile indienilor?

— Aşa e – răspunse Marian – avem adesea astfel de aventuri în călătoriile noastre.

— Adevărat, adevărat! făcu Callaqui. Am citit şt despre alte aventuri îndrăzneţe ale dv. Mă bucur din inimă că am prilejul şi cunosc oameni atât de vestiţi. Mi-aş îngădui să vă invit la mine acasă. Negrul poate merge la un hotel ieftin.

— O, nu, *Don* Callaqui! se grăbi să spună Marian. De Pongo al nostru nu ne despărţim niciodată. Pongo ne este mai drag decât sute de alţi oameni laolaltă. Trebuie să renunţăm, deci la ospitalitate.

— Cum doriţi! făcu spaniolul înţepat.

Refuzul lui Marian părea să fie jignitor pentru el în primul rând, probabil, pentru că pricina era Pongo.

Merserăm în tăcere câtva timp pe o poteci îngustă şi întortocheată.

Întorcându-mă într-un rând, întâmplător, văzui printre stâncile pe unde trecusem, ivindu-se puncte. Îi atrăsei atenţia lui Marian, care duse îndată ocheanul la ochi.

— Ah, e păstorul care mi-a dat din greşeală bucata de piele! făcu el, mirat. Se uita încoace şi a pus mana streaşină la ochi. Acum face semne. Să ne-ntoarcem?

— Cum de vă vine în gând aşa ceva în gând? se grăbi să spună spaniolul. Ăsta ar fi un drum de cel puţin o jumătate de ceas. Poate că vroia să-mi mai spună ceva, dar n-am vreme acum. Mâine sau poimâine voi fi iar aici şi atunci îl voi întreba.

Se-ntoarse şi porni înainte pe poteca îngustă. Îl urmarăm cam cu îndoială. Lămurirea lui nu avea de ce să se dea de bănuit, dar individul era atât de antipatic încât nu-mi puteam alunga o anumită îndoială.

Şi la fel părea să fie cazul cu Marian, care arăta adâncit în gânduri. După o bucată de drum poteca făcea o cotitură ascuţită pe după o stâncă mai mare.

Prietenul meu se opri locului şi se uită încă odată înapoi, prin ochean. Numai câteva clipe, apoi se-ntoarse repede şi porni după spaniol, care nu băgase de seamă nimic.

Callaqui iuţi deodată paşii. Deşi drumul era foarte rău, izbutea să meargă foarte repede.

După trei ceasuri de drum ajunserăm deodată la o râpa înfiorătoare, adâncă de cel puţin patru sute de metri. Şi acolo jos, încercuit de stânci ciudate şi ridicături de pământ, se afla capitala ţinutului La Paz.

După atâta timp Callaqui deschise acum gura. Pentru întâia oară:

— Am ajuns la ţintă. Pe poteca atâta de aici sunteţi în oraş în cel mult o jumătate de ceas. Deoarece mi-aţi refuzat invitaţia, va trebui fi vă mulţumiţi cu vreun hotel. Va voi recomanda „Oruro”. Pe mine mă scuzaţi acum, căci vreau să trec dincolo, la terenul de golf, unde am să mă întâlnesc cu cineva. La revedere, domnilor.

Şi fără să mai aştepte răspunsul nostru, o şi şterse de lângă noi.

— Teren de golf? întrebai pe Marian, surprins. La patru mii de metri înălţime, aici, există vreun teren de golf?

— Da, am citit cândva despre asta – răspunse prietenul meu e cel mai înalt teren sportiv de pe întreaga suprafaţă a pământului Dar ia spune, cum îţi place *Don*-ul acesta?

— Nu-mi place câtuşi de puţin – răspunsei – acum vreau să desenez, din memorie hieroglifele de pe bucala aceea de piele. Am presimţirea că vom avea nevoie cândva de ele.

— Acelaşi lucru vroiam să-l fac şi eu – spuse Marian – haide!

Împreună copiarăm din memorie figurile de pe bucata de piele, apoi prietenul meu zise:

— Aşa, acum să coborâm. Mâine însă aş vrea să-l caut pe păstorul acela, chiar dacă ar fi să-mi bat picioarele o zi întreagă. Aveam impresia că vroia să ne spună ceva atunci când ne-a făcut semn.

— De ce nu ne-am înapoiat?

— Las-că e mai bine aşa, altminteri ar fi intrat la bănuială *Don* ăla. În La Paz, va trebui, în primul rând, să facem cunoştinţă cu persoane mai de soi. Poate că se ştie acolo despre dispariţia unei femei.

II
O TAINĂ ÎNTUNECATĂ

LA PATRU MII DE METRI ÎNĂLŢIME, trebuie mai întâi să te obişnuieşti cu aerul. Un străin sosit în acest oraş aşezat la altitudine atât de mare capătă palpitaţii, ameţeli şi altele. Nu degeaba există o dispoziţie legală, după care străinii nu au voie să treacă frontiera Boliviei decât dacă posedă un certificai medical, cum că au inima pe deplin sănătoasă.

Şi pentru noi era greu de respirat, deşi în urma lungului marş pe platou ne obişnuisem cu aerul subţiat şi sărac în oxigen. De aceea nu prea avui ochi pentru viaţa ce se desfăşura în vechiul oraş, ci fui bucuros când ajunserăm, în sfârşit, la hotelul ce ne fusese recomandat.

Abia intrarăm în odăile noastre şi ne curăţarăm de praf, că şi auzirăm bocănituri în uşă.

Hotelierul, făcând o mutră uimită şi stingherită în acelaşi timp, ne pofti să venim jos.

Acolo se apropii de noi un domn care se legitimă drept agent secret ai poliţiei. Ne ceru, politicos, paşapoartele, pe care, după ce le cercetă câteva clipe, ni le înapoie, mulţumind.

Apoi ne invită – iarăşi foarte politicos – să-l urmăm, deoarece şeful poliţiei ne aştepta. Pongo trebuia să vie şi el.

Fireşte că ne miră mult faptul că şeful poliţiei şi aflase de sosirea noastră, totuşi îi urmărim pe agent imediat.

— Ah, ştiu acum! zise Marian, în drum. *Don* Callaqui e vărul şefului poliţiei, după cum ne-a spus. Ne-o fi anunţat.

— Foarte adevărat, domnule Farrow – interveni agentul – l-am văzut pe *Don* Callaqui în biroul şefului.

— Te pomeneşti că domnul şef are vreo aventură pentru noi! râse Marian.

— Tot ce se poate – răspunse agentul – în vremea din urmă s-au petrecut pe aici fapte care până acum au rămas nelămurite. O să va povestească şeful, de sigur.

Plini de o curiozitate firească intrarăm în marele palat construit în stilul pompos ai epocii coloniale şi care servea acum ca sediu al poliţiei.

Agentul ne conduse îndată în cabinetul şefului.

La intrarea noastră, un domn mai în vârsta, foarte simpatic, se ridică de la birou.

— Antuco – se prezintă el – mă bucur, domnilor, să vă fac cunoştinţa şi vă mulţumesc c-aţi venit la mine.

Ne întinse mâna şi nu-l uită nici pe Pongo. Apoi, politicos, ne oferi scaune şi începu:

— Domnilor, am citit mereu cu mult interes cele povestite despre aventurile dv. Cred că nu greşesc presupunând că nu le ocoliţi, chiar atunci când sunt primejdioase. Ba, aş putea susţine ca acestea din urmă vă sunt mai plăcute.

Marian privi întrebător pe Antuco, zâmbi şi zise:

— În orice caz nu ne temem de ele; când nu există primejdie, nu poate fi vorba de aventură.

— Dv. sunteţi oamenii ce-mi trebuie! zise Antuco pierdut în gânduri. Da, domnilor, vreau să vă fac o mare rugăminte. În vremea din urmă s-au înmulţii cazurile de dispariţie a tinerelor fele. Cercetările noastre au dus la constatarea că bietele fiinţe au fost duse în Argentina, mai ales la Buenos Aires. Am încredinţat afacerea unui detectiv foarte iscusit, care a comunicat cele aflate numai mie şi inferiorilor mei direcţi. Agenţii şi poliţiştii noştri nu ştiu deocamdată că am şi dobândit un mare succes. Fetele sunt salvate, se şi află pe drum încoace, iar banda a fost prinsă. Dar se pare că mai lipseşte un membru al acestei bande, căci a mai dispărut o tânără, care nu poate fi găsită. Şi – lucru ciudat – cei arestaţi au declarat toţi că nu ştiu nimic despre femeia aceasta. Deoarece în cazul de faţă sunt personal foarte interesat, vă rog stăruitor să-mi daţi o mână de ajutor.

— Firește, vom face asta cu mare plăcere, atât cat ne sta în putinţă – răspunse Marian, binevoitor – aş mai dori însă unele lămuriri. De ce n-aţi povestit slujbaşilor dv. despre succesul detectivului?

— Să vedeţi – răspunse Antuco, şovăind şi coborând glasul – am făcut asta pentru că eu însumi nu prea sunt sigur de oamenii mei. Mă tem ca unul din agenţi sau poliţişti să n-aibă ceva de-a face cu dispariţia fetei despre care vă spuneam. Sper că se va trăda singur, poate, prin vreo veste transmisă unui membru arestat al bandei.

— Foarte bine – zise Marian – asta e o măsură de prevedere la locul ei. Mai aveţi şi alte puncte de sprijin, domnule Antuco, care v-au îndemnat să ne chemaţi în ajutor?

— Nu, absolut nimic – răspunse şeful poliţiei – dar vărul meu, *Don* Callaqui, pe care l-aţi întâlnit în drum, mi-a telefonat de la terenul de golf. Spunea că mi-aţi putea fi de folos, ceea ce cred şi eu, de aceea v-am şi rugat să poftiţi imediat la mine.

— Aha, *Don* Callaqui v-a atras atenţia asupra? făcu Marina, cam mirat. Asta e altă poveste. Acum o să vă rog să-mi daţi amănunte mai precise. Cine e dispăruta?

— *Senora* Carmen Uspalla, fiica unui bun prieten al meu. Simon Uspalla e un învăţat care se îndeletniceşte în deosebi cu studierea indienilor. Locuieşte aici pe Calla Mendoza. Acum zece zile Carmen a dispărut de acasă, în vreme ce tatăl ei se afla într-o expediţie prin ţară. Am fi încercat tot ce s-a putut ca să facem lumină în această afacere, dar până şi cei mai isteţi agenţi, chiar şi Matto, detectivul, care a pus mâna pe bandă, n-au găsit nici o urmă a dispărutei.

În vreme ce şeful poliţiei vorbea, Marian îşi făcuse unele însemnări. Acum zise:

— Aşadar Simon Uspalla se îndeletniceşti cu studierea indienilor? Atunci a avut, de sigur multe puncte de atingere cu vărul dv., *Don* Callaqui?

— Cu *Don* Callaqui? întrebă Antuco, uluit. Cum aţi ajuns la asta? După cât ştiu eu, vărul meu nu s-a ocupat niciodată cu astfel de lucruri. Şi cu Uspalla nici nu se avea bine – nu ştiu din ce pricină. N-am vrut să-l întreb pe nici unul din ei.

— Vedeţi că mie vărul dv. mi-a povestit se interesează foarte mult de indieni – zise Marian – poate că faţă de dv. n-a vrut să pomenească de asta. O fi din pricină ca să nu sporească duşmănia dintre el şi Uspalla, căci ar fi concurenţi pe acelaşi tărâm.

— Tot ce se poate – încuviinţă Antuco – sunt totuşi surprins că Callaqui nu mi-a spus niciodată nimic. Nici n-am să-l întreb. Aş putea şti cum aveţi de gând să începeţi cercetările.

— Mai întâi voi căuta să văd casa lui Uspalla şi voi sta de vorbă cu el – răspunse Marian – poate că astfel voi căpăta unei indicii preţioase. Ce număr are casa lui pe Calla Mendoza?

— Numărul 14. Anunţându-vă la profesor, ar fi bine să nu-i spuneţi numele dv., ci numai că sunteţi trimişi de mine. Servitorii nu trebuie să ştie ca aţi luat în mână chestia asta misterioasă.

— Bine, domnule Antuco – încuviinţă Marian – ideea nu e rea. V-aş mai ruga acum să ne daţi o legitimaţie cu ajutorul căreia să putem cere concursul reprezentanţilor poliţiei. Asta e de mare însemnătate pentru noi, străinii.

— Fireşte, fireşte, domnule Farrow.

Antuco scrise câteva rânduri pe o foaie de hârtie, pe care o înmână apoi lui Marian:

— Poftim, atât ajunge! Pe temeiul acestei legitimaţii, toţi poliţiştii şi agenţii sunt datori să va dea ascultare. Puteţi proceda chiar şi dv. la arestări, dacă veţi crede de cuviinţă.

— Atunci ne vom pune îndată pe lucru – zise Marian şi se ridică – sper să vă pot da în curând veşti bune.

— M-ar bucura foarte mult – spuse Antuco, prietenos – toată nădejdea mi-o pun în dv.

— Ne strânse încă odată mâinile, apoi părăsirăm biroul. La poartă ne aştepta agentul care ne adusese încoace şi ne întrebă dacă ne putea fi de folos cu ceva.

Marian îl ceru numai o hartă a oraşului şi când ne o aduse căutarăm pe ea Calla Mendoza.

Numărul 14 era o casă particulară de o arhitectură minunată. În sala mare erau doi indieni, în portul lor original.

Cel mai în vârstă din ei o rupea pe spanioleşte şi ne întrebă politicos ce dorim. După cum îl sfătuise şeful poliţiei, Marian spuse numai că fuseserăm trimişi de *Senor* Antuco şi doream să vorbim cu profesorul.

Tânărul indian dispăru, după ce colegul său îi spusese câteva cuvinte într-o limbă străină. Se întoarse repede şi ne conduse într-o încăpere mare, care semăna cu un muzeu.

Profesorul Uspalla părea să fi adunat toate obiectele care aveau vreo legătură oarecare cu cultura indiană. Îl descoperirăm abia când se ridică de la biroul său.

Când ne ieşi înainte, tresării fără voie. Uspalla era un bătrân, cu barbă lungă, cărunţă. Îmi amintii îndată de acea sigură de pe bucata de piele, care înfăţişa un astfel de bărbat.

Foarte politicos, ne întrebă ce dorim. Când Marian spuse numele noastre şi-şi exprimă dorinţa să lămurească taina dispariţiei fiicei sale, ochii negri ai bătrânului luciră de nădejde. Imediat însă lăsă iar capul în jos şi zise cu tristeţe:

— Domnilor, poliţia noastră, care e foarte dibace, n-a putut găsi nici cea mai mică urmă. Dv. sunteţi străini aici, cum vreţi, deci, să izbutiţi? Carmen a mea nu se va mai întoarce.

— Mă iertaţi, domnule profesor – obiectă Marian – tocmai noi, ca străini, putem izbândi mai lesne. De aceea v-aş ruga să-mi răspundeţi la câteva întrebări.

Profesorul, care-l salutase foarte politicos şi pe Pongo, ne oferi scaune şi zise:

— Fireşte, domnule Farrow, voi răspunde atâta cât îmi stă în putinţă. Poate să aveţi noroc – ştiu eu! Începeţi!

— Era cineva care o simpatiza mai mult pe fiica dv.?

— Da, domnule Farrow – răspunse profesorul, cam şovăind – m-am gândit şi eu la cele două persoane, dar nu-mi pare de crezut c-ar putea avea vreo legătură cu dispariţia fetei mele. E vorba de domnii Cochu şi Oru, amândoi slujbaşi la

Stat. Fiica mea dădea preferinţă domnului Cochu. Amândoi au slujbe înalte şi stau deasupra oricăror bănuieli.

— Bine, atunci sunt şi eu de aceeaşi părere – spuse Marian – care-şi însemna, totuşi, numele celor doi. Poate cunoaşteţi şi vreun bărbat, domnule profesor, care o iubea pe fiica dv., fără ca iubirea lui să găsească răsunet în inima ei? Adică unul care să fi fost refuzat de la-nceput.

Profesorul se gândi câtva timp, apoi răspunse:

— Nu, nu ştiu nimic. Carmen nu mi-a vorbit niciodată de aşa ceva.

— Bine! Acum altceva, domnule profesor, în drumul nostru încoace l-am cunoscut pe *Don* Callaqui, care ne-a recomandat vărului său Antuco. Acesta ne-a rugat apoi să lămurim chestia dispariţiei fiicei dv. Cu prilejul acesta a pomenit însă, că între dv. şi Callaqui ar exista o anumită duşmănie. Mi-aţi putea spune pricina?

Profesorul păru cam stingherit, apoi zise:

— De ce nu v-aş spune, domnule Farrow? Tatăl lui Callaqui şi eu iubeam aceeaşi fată, care m-a preferat însă pe mine. Bătrânul Callaqui s-a căsătorit apoi cu alta, dar mi-a păstrat pică. Acum câteva luni fiul său începuse să vie des în casa mea, dar într-o zi mi-a spus că-şi va întrerupe vizitele, pentru că tatăl său i-a explicat pricina duşmăniei dintre noi. Asta s-a întâmplat acum vreo trei săptămâni.

— Foarte interesant, dar n-are legătură cu chestia noastră – zise Marian – toată afacerea pare să fie într-adevăr foarte grea, mai cu seamă pentru noi, care nu suntem detectivi. Poliţia n-a putut găsit nici un fel de urme? Nici o bănuială împotriva cuiva?

— Tocmai asta e de neînţeles – răspunse profesorul, mâhnit – cel mai buni detectivi s-au ostenit zadarnic să găsească vreo urmă. Am percheziţionat cu amănunţime odaia fiicei mele, am luat la rost servitorii, dar n-am putut afla nimic.

— Aveţi deplină încredere în servitorii dv., domnule profesor? întrebă Marian.

— Afară de o bucătăreasă spaniolă şi o fată în casă de aceeaşi naţionalitate, mai am trei servitori indieni, care-mi sunt foarte credincioşi. Cu deosebire Chaba, indianul cel mai în vârstă, care v-a primit pe dv., este vrednic de toată încrederea. M-a însoţit uneori şi în expediţii..

— Şi în ultima? întrebă Marian.

— Nu, din anumite motive nu l-am putut lua cu mine răspunse profesorul, cam stingherit.

Să fi fost vreo taina la mijloc?

Marian lăsase capul în jos şi chibzuia. Apoi se uită ţintă la Uspalla şi zise:

— Domnule profesor, aţi putea să-mi împărtăşiţi aceste motive? Am simţimântul că vă leagă o taină de acest Chaba, o taină care ar putea deveni primejdioasă pentru dv.

Câteva clipe Uspalla rămase posomorât, apoi râse silit şi zise:

— Nu, domnule Farrow, pentru mine nu poate deveni primejdioasă – cei mult pentru Chaba, care a dovedit prin asta credinţa să pentru mine. Şi e o împrejurare care n-are nimic de-a face cu dispariţia fiicei mele. Absolut nimic, mă puteţi crede. Era vorba numai de un lucru foarte important pentru ştiinţă. Dar mai mult nu vă pot spune în privinţa asta.

— Însă o întrebare aş mai putea pune asupra acestui punct? făcu Marian. Chaba a cerut şi rămână aici în cursul ultimei dv., expediţiuni, când a dispărut domnişoara Carmen – sau dv. aţi vrut aşa?

— El m-a îndemnat la aceasta răspunse profesorul, după ce se gândi puţin. Drumul nostru urma să ducă prin ţinutul unui trib indian, unde Chaba nu trebuia să se arate. A pomenit de primejdia pe care ar prezenta-o drumul acesta pentru el şi atunci i-am spus să rămână aici.

— Aha! făcu Marian. Atunci îmi pot închipui că Chaba v-a procurat vreun obiect care este de interes foarte mare pentru dv. Prin luarea acestui obiect, însă şi-a atras ura tribului cu pricina, nu e aşa?

Ochii profesorului scânteiară la cuvintele lui Marian. Trebuia să fie vorba, deci, de o raritate de mare preţ.

— Da, domnule Farrow – zise Uspalla – aveţi dreptate. Aşa a fost. Dar acum trebuie să recunoaşte şi dv. că Chaba n-are nimic de a face cu dispariţia fiicei mele.

— Aşa pare să fie – încuviinţă Marian – cu toate astea, aş vrea să stau de vorbă cu Chaba. Vedeţi că şi pe mine mă interesează mult indienii Americii de Sud. Nu mi l-aţi putea da călăuză? Aş dori mult să vizitez cum trebuie oraşul acesta vechi şi interesant.

Uspalla şovăi puţin, dar Marian se grăbi să-l liniştească:

— Fireşte că vă făgăduiesc, domnule profesor, să nu vorbesc nimic cu Chaba în privinţa chestiei de care mi-aţi pomenit Mă gândesc numai că din anumite declaraţii mărunte aş putea afla ceva care să mă ducă pe o urmă.

— Asta e o idee bună! exclamă Uspalla vesel. Negreşit, domnule Farrow, vi-l dau pe Chaba. Mă duc chiar acum să-l vestesc.

În vreme ce Uspalla alergă spre uşă să-l cheme pe indian, Marian dădu din cap mulţumit. Apoi se aplecă spre mine şi şopti:

— Chaba va însemna dezlegarea tainei. Îmi cam închipui eu ce s-a întâmplat.

Tăcu şi se întinse iar în scaun, deoarece Uspalla se întorcea, frecându-şi mâinile, după ce-l chemase pe Chaba. Indianul intri îndată după el, se apropiă şi se opri la trei paşi de noi.

Acum aveam răgazul să-l privesc. Făcea o impresie pitorească în veştmântul de culoare roşie. Faţa să avea trăsături aproape nobile şi ochii mari, negri, păreau că exprimă o anumită nelinişte, mai ales când se uita la chipul energic şi în ochii reci, cenuşii, ai lui Marian. Apoi întrebă, politicos, pe profesor ce doreşte.

— Chaba, îi vei călăuzi pe domnii în oraş şi le vei arăta tot ce este vrednic de văzut – zise Uspalla – domnii sunt buni prieteni de-ai mei şi doresc să faci totul ca să-i mulţumeşti.

— Foarte bine, *Senor* Uspalla – zise indianul.

Apoi se întoarse spre Marian şi se înclină.

— Când doresc *Senorii* să viziteze oraşul?

— Mâine dimineaţa – spuse Marian, prietenos – astăzi după-amiază vrem să ne odihnim de marşul pe care l-am făcut. Afară de asta, trebuie să ne mai obişnuim cu aerul de aici. Locuim la hotelul „Oruro" – fii te rog acolo la ora opt.

— Cum porunciţi!

Chaba se mai înclină odată şi se pregăti şi părăsească încăperea. Dar Marian adăugă:

— Chaba, doresc nu numai să cunosc viaţa de azi, civilizata, ci aş vrea să fac cunoştinţă şi cu moravurile consângenilor d-tale. M-ar interesa şi scrierea lor în imagini, care cred că e zgâriata pe piele.

La ultimele cuvinte ale lui Marian, indianul tresari puternic şi se holbă, aproape îngrozit, la prietenul meu. Profesorul Uspalla, însă, se grăbi să spună:

— Asta cu greu veţi mai găsi, d-le Farrow. Astfel de scrieri nu cred să mai fie folosite. Eu cel puţin, cu toate străduinţele depuse n-am putut căpăta un astfel de document.

Marian zâmbi.

— Şi eu susţin că astăzi încă se trimit astfel de scrisori. Poate că vă voi putea arăta în curând una, domnule profesor.

În vreme ce prietenul meu vorbea cu Uspalla, eu mă uitam cu luare aminte la indian. La început fusese aproape îngrozit, acum însă mutra lui se schimbă. Privi mai întâi întunecat, apoi hotărât la Marian. Bănuii că Chaba era în strânsă

legătură cu dispariţia fiicei lui Uspalla şi că ştia, probabil, de ciudata scrisoare, aflată în stăpânirea lui *Don* Callaqui.

Ne luarăm rămas bun de la profesor, apoi ne înapoiarăm la hotel.

III
PRINTRE MORŢI

— MARIANE – spusei, agitat, în drum – Chaba asta e cu siguranţă amestecat în dispariţia tinerei fete. Nu eşti şi ta de părerea asta?

— Ba da – încuviinţă prietenul meu – cred chiar ca am şi descoperit de ce s-a întâmplat toată chestia. Carmen Uspalla mai poate fi salvată. Trebuie, însă, să fim cu mare băgare de seamă, căci Chaba pare un om de temut.

— *Masser* fie cu ochii în patru – interveni Pongo – indian primejdios. Pongo văzut privirile lui îndreptate asupra *Masser* Farrow.

— Aha, atunci a băgat de seamă, deci, ce intenţionasem eu – zise Marian, mulţumit – ei lasă, suntem doar obişnuiţi cu oameni primejdioşi, aşa că vom sfârşi noi şi cu Chaba ăsta. Dar e mai bine să fim cu mare băgare de seama. De aceea mâine, când vom merge cu indianul la oraş, Pongo ne va urma de la distantă, pe furiş. Poate că Chaba vrea să ne atragă în vreo capcană.

— Nu cred că o să poată, aici în oraş – zisei eu, râzând – afară de asta n-o să sfârşească atât de lesne cu noi.

— De, să nu zici vorbă mare, i-am cunoscut noi îndeajuns pe indienii din America de Sud şi se pare că aici e vorba de lucruri foarte serioase şi ciudate, în care joacă rol un fanatism foarte primejdios. Rămâne deci cum am spus, ca Pongo să ne urmeze de la distantă.

Ajunserăm la hotel şi intrarăm în odăile noastre. Comandaserăm jos să ne aducă mâncarea în cameră, căci vroiam să ne culcăm îndată după masă, ca să mai căpătăm puteri, deoarece aerul acela subţire şi sărac în oxigen ne căşuna tot mai multe neplăceri.

Eu cu Marian stăteam în odaia noastră, iar Pongo merse în cea alăturată. Prietenul meu se aşezase pe un scaun la fereastră şi privea la forfoteala din strada îngustă şi înclinată. Deodată, exclamă:

— Ah, se pare că şi începe aventura! Colo jos îl văd pe Chaba alături de alt indian. Poate să fie simplă întâmplare că trece pe aici, dar ciudat e în orice caz. Acum se despart, Chaba vine la hotel…

Ma apropiai grabnic de fereastră şi-l văzui pe indian trecând strada. Pe celălalt cu care stătuse de vorbă, îl văzui coborând repede strada.

Marian se întorsese în mijlocul odăii. Se aştepta probabil, ca Chaba să bată la uşă, ca să spună ceva.

Ma apropiai pe prietenul meu şi după puţin timp auzirăm afară paşi uşori, care, însă – lucru ciudat – se îndepărtară.

Ne uitarăm unul la altul, căci imediat avurăm acelaşi gând. Indianul pusese la cale ceva împotriva noastră.

Marian se furişă spre uşă, în timp ce eu mă apropiai de fereastră. Priveam însă la prietenul meu şi luai revolverul în mână, ca să-l pot apăra la nevoie.

Marian deschise binişor uşa, dar nu era nimeni afară. El se-ntoarse atunci, clătinând capul, închise uşa după el şi zise:

— Asta e într-adevăr foarte ciudat. Ce caută în hotel Chaba ăsta? După ce o părăsi clădirea, mă duc jos să mă informez. Foarte ciudat!

— Ne duserăm amândoi iarăşi la fereastră. Şi în aceiaşi clipă exclamarăm, împreună, surprinşi:

— Pongo!

Camaradul nostru venea dinspre stânga hotelului. Când veniserăm încoace, observaserăm acolo o uşiţă, ce părea să ducă la încăperile de din dos. Pongo se folosise, deci, de această a doua ieşire, ca să nu fie observat de Chaba, care se mai afla în clădire.

Se furişa pe lângă zid, aţinându-se pe urmele a doi indieni, folosindu-se de trupurile lor ca pavăză, ca să nu fie văzut. Apoi îl văzurăm pornind în goană şi făcându-se nevăzut.

— Ce-o fi având de gând? întrebai eu, nedumerit. Cum de i-a venit să părăsească aşa deodată hotelul. Fără să ne anunţe?

— Bănuiesc că vrea să-l urmărească pe indianul cu care stătea de vorbă Chaba, înainte – răspunse Marian – pare să fie foarte îngrijorat. Aveam impresia ca Chaba nu i-a plăcut de fel.

— Uite colo, indianul tocmai iese din hotel – zisei eu – vrei să te duci jos şi să întrebi ce vroia?

Marian dădu din cap şi părăsi repede odaia. După cinci minute se înapoia.

— Ciudat! făcu el. Aş vrea să ştiu ce se ascunde îndărătul acestui lucru. Chaba a întrebat dacă locuim aici şi când portarul i-a spus că ne-am culcat, ei a zis să fim neapărat treziţi mâine dimineaţă. Ce-o fi urmărit cu asta?

— Vom afla mâine de la el – răspunsei eu – poate că a vrut să se încredinţeze dacă locuim într-adevăr aici, n-o îl priceput bine numele hotelului.

— Hm… se poate, dat eu nu cred. Pentru mine ăsta e un motiv mai mult să fim prevăzători. Dar acum hai să ne culcăm! Cine ştie când s-o întoarce Pongo.

— Da, ăsta e cel mai bun lucru – încuviinţai eu – trebuie însă să spus că nu împărtăşesc temerile tale, dragă Marian. De sigur, Chaba pare să aibă o legătură oarecare cu dispariţia fetei, pare să ştie şi de solia de pe bucata de piele.

— Dar primejdios nu ne poate deveni, tocmai pentru că ştim că ne este potrivnic. E nevoie, doar, să fim cu puţină băgare de seamă.

— Nu cu puţină ci cu foarte multă – spuse Marian – dacă bănuiala mea se va dovedi întemeiată, atunci toată chestia nu va îi atât de simplă. Şi de sigur că biata Carmen Uspalla suferă îngrozitor.

După aceste cuvinte îmi spuse noapte bună şi se întinse pe patul său. Eram şi eu foarte obosit, de aceea nu-l mai întrebai ce vroise să înţeleagă.

*

* *

A doua zi dimineaţă la ora şapte, portarul ne trezi. Ne îmbrăcarăm, apoi Marian se duse în odaia lui Pongo. Se-ntoarse însă îndată şi zise, îngrijorat:

— Pongo nu e aici. Patul sau e neatins, ceea ce înseamnă că a lipsit toată noaptea. Numai să nu i se fi întâmplat ceva!

Mă cuprinse şi pe mine o presimţire neplăcută.

— Mariane – zisei, agitat – să nu fi fost văzut de Chaba, când s-a luat după indianul celalalt. Poate că l-au atras undeva şi i-au făcut de petrecanie.

— Să sperăm că nu e aşa – spuse Marian, grav – deşi lipsa lui nu-mi place de fel. Sau o fi descoperit ceva atât de important încât a trebuit neapărat să-i urmărească pe indian.

— A, pare să fie el! strigai, auzind paşi apropiindu-se de uşa noastră.

Dar nu era dânsul, ci chelnerul, care ne aducea cafeaua. După ce ieşi, urmai:

— Ce zici, aşteptăm cu vizitarea oraşului până se-ntoarce Pongo? Altminteri te pomeneşti că ne vârâm în cine ştie ce primejdie şi-apoi nu ne mai poate ajuta nici el.

— Şi eu tot aşa m-am gândit, răspunse Marian. No putem scuza faţă de Chaba, spunând că nu obişnuit încă cu aerul tare de pe aici. Va trebui să creadă. E mult mai bine să nu mergem numai cu el singur în oraş. Tocmai pentru că i-am spus că doresc să cunosc şi viaţa indienilor ne poate face să dispărem în vreo casă.

— E şapte şi jumătate – zisei eu – să spunem de pe acum chelnerului ca să dea de veste portarului, care la rândul său să-l anunţe pe Chaba să vie din nou mâine dimineaţă la ora opt.

În aceeaşi clipă răsunară bătăi în uşă, fără ca noi să fi auzit înainte paşi pe coridor.

— Intră! spuse Marian şi… Pongo intră în odaie.

Sărirăm în picioare şi-i ieşirăm în întâmpinare. Credinciosul nostru camarad arăta sfârşit de oboseală şi se vedea pe chipul lui că avusese de îndurat multe.

Cu toate astea tot ne zâmbi, după ce luă loc la masă. Apoi povesti:

— Pongo văzut Chaba cu alt indian. Pongo ieşit repede prin curte de la hotel, urmărit celălalt indian. Afară din oraş, pe câmp, pe unde venit cu *Massers.* Tot mai departe, până-n munţi unde *Massers* căpătat piele de la păstor. Acolo indian vorbit cu alţi indieni, trei oameni. Toţi împreună mers apoi mai departe, în stânci, până venit sat mare. Pongo furişat, văzut indienii vorbeşte cu căpetenie înalt, bătrân. Întâiul indian primit două lucruri şi merge înapoi. Pongo urmăreşte pe ei şi noaptea. Aci, în oraş, indian caută pe Chaba, la care dă amândouă lucruri. Fost piele, cum primit *Massers* şi aşchie mică. Pongo venit apoi repede încoace. Chaba va veni îndată la *Massers.*

Raportul acesta i se potrivea bine lui Pongo al nostru. Despre marea primejdie a întreprinderii sale nu pomenea un cuvânt – istorisi numai pe scurt faptele care prezentau importanta pentru noi.

Şi ce făcuse el, în realitate! Într-o ţară cu desăvârşire străină, cu un aer care îţi îngreunează respiraţia, să urmăreşti un băştinaş până într-un sat din munţi, să înconjuri satul pe furiş şi pe întuneric şi să-l urmăreşti înapoi pe potrivnic! Şi apoi să mai vezi ce-i dăduse lui Chaba!

— Pongo, e de neînchipuit ce-ai făcut tu! zise Marian, după ce-i trecu uimirea. N-aş fi crezut cu putinţă aşa ceva. Îţi mulţumesc din inima pentru fapta asta, căci e de mare însemnătate pentru noi, dovedindu-ne încă odată cât de mult e amestecat Chaba în chestia asta. Aşa dar, a predat lui Chaba una din acele scrisori ciudate pe piele şi o aşchie?

— Mariane – exclamai deodată – nu cumva conţine otravă aşchia aceea? Ştii doar că în Gran Chaco fata căpeteniei Oro ne-a dat şi ea o aşchie găunoasă, conţinând contraotravă. Poate că Chaba are acum o otravă împotriva noastră!

— La asta m-am gândit şi eu – spuse Marian – cu atât mai mult e nevoie să fim cu ochii-n patru. Mă-ntreb însă dacă acum Pongo, după sforţările sale uriaşe, mai e în stare să ne urmeze. Poate că rămânem toată ziua pe drum.

Uriaşul zâmbi.

— *Massers* fie liniştit – zise el – Pongo nu ostenit. Pongo păzeşte *Massers.*

Într-adevăr după ce mâncă bine şi cu poftă, camaradul nostru nu mai arătă nici o urmă de oboseală. De aceea, aruncând o privire la ceas, Marian zise:

— Bine, Pongo, atunci vom face aşa. Ceasul e opt fără zece minute. Să mergem jos şi să aşteptăm pe Chaba. Poate că a şi venit. Vei rămâne pe urmele noastre, dar va trebui să te sileşti să nu fii văzut.

— Pongo va vedea mereu *Massers,* dar *Massers* nu va vedea Pongo – răspunse credinciosul negru.

Băgarăm câte un revolver în buzunar, ne îmbrăcarăm ceva mai gros, apoi ne despărţirăm de Pongo, strângându-i mâna şi coborârăm în sala hotelului. Chaba ne aştepta.

Marian îl salută, prefăcându-se că nu bănuieşte nimic şi eu făcui la fel.

Indianul ne privi cercetător, apoi răsuflă uşurat, după cum mi se păru. Poate că-l liniştea faptul că ne vedea fără arme.

— Unde mergem întâi? întrebă Marian.

— *Senorii* spuneau că vor să cunoască moravurile celor din neamul meu? făcu indianul. Îi voi conduce pe *Senori* în partea cea mai veche a oraşului. Acolo au locuit ai mei încă de pe vremea cuceritorilor spanioli.

— Foarte bine – încuviinţă Marian – aşa ceva ne şi interesează. Înainte, deci!

Părăsirăm hotelul şi Chaba ne duse în josul străzii strâmte şi înclinate. Foarte interesant era contrastul dintre clădirile vechi şi portul ciudat al indienilor – faţă de automobile, autobuze şi chiar şi tramvaiul care circula în La Paz.

Dar cu toate aceste manifestări ale Civilizaţiei, tot oraşul păstra pecetea Evului mediu. Aproape uitai cu totul scopul plimbării noastre şi de primejdia pe care o reprezenta Chaba, care ne dădea explicaţii amănunţite.

Îmi adusei iarăşi aminte de asta când ajunserăm în ulicioare întortocheate, locuite numai de indieni. Prin locurile acestea l-ar fi fost lesne să se scape de noi.

În cele din urmă ajunserăm la ultimele clădiri ale oraşului. Marian se opri şi zise:

— A fost într-adevăr foarte interesant, Chaba. Îţi mulţumesc pentru felul cum ne-ai călăuzit şi explicat totul. Aş dori, însă, să cunosc mai amănunţit viaţa şi obiceiurile consângenilor d-tale. Nu e cu putinţa asta? Uite de pildă, ieri am vorbit cu profesorul Uspalla despre ciudatele scrisori în chipuri, pe piele. Sunt încredinţat ca ele exista şi astăzi. N-ai putea să mă ajuţi să capăt o astfel de scrisoare?

Chaba îl privi cu o expresie ciudată pe prietenul meu, apoi răspunse calm:

— Fireşte, *Senor,* vă pot arăta o astfel de scrisoare, Dar vedeţi că o am acasă. Acum vroiam să vă duc la cimitirul oraşului care este desigur, cel mai interesant din întreaga lume.

— Ah, am auzit eu ceva despre el spuse Marian, cu un ton care mă puse-n mirare.

Şi făcu o mutră ca şi cum i-ar fi venit ceva în minte…

— Fireşte, trebuie să vad cimitirul acesta – urmă el apoi – se zice că e într-adevăr foarte original.

— Întrucât? întrebai eu. Are monumente cu deosebire interesante?

— Nu, ci felul înmormântării se zice c-ar fi diferit de acel din alte cimitire.

Marian vorbea aşa fel de parcă gândurile i-ar fi fost aiurea. Mi se părea ciudat ca cimitirul acela să facă o asemenea impresie asupra lui.

Vroia oare si-l pună cumva în legătură cu dispariţia tinerei fete? Atunci îmi veni în gând deodată desenul acela de pe bucata de piele, era o înfăţişa pe fată printre schelete. Şi acum fui eu acela care îi zoream:

— Haide – să mergem repede!

— Aha – zâmbi prietenul meu – ai început să pricepi şi tu! Da, Robert, poate că în cimitirul acela aflam dezlegarea tainei.

Vorbisem nemţeşte şi Chaba nu arătă prin nici un gest c-ar fi priceput ceva. Merseserăm pe o potecă îngustă; întortocheată, care ducea în sus.

Cimitirul trebuia deci, să fie deasupra oraşului şi mă miram cum fusese adus acolo pământul pentru îngroparea morţilor.

Urcarăm vreo sută de metri, apoi ajunserăm la cimitir. Şi trebuie să mărturisesc că acesta era cu totul ciudat. Chaba ne dădu lămuririle trebuitoare.

Aerul subţire, sărac în oxigen, împiedeca putrezirea trupurilor, uscându-le în scurtă vreme, până devin mumii. De aceea nu e nevoie să fie îngropate în pământ.

Tot cimitirul din La Paz este alcătuit din morminte zidite, un fel de curţi. Şi în aceste ziduri mumiile celor morţi sunt aşezate în celule suprapuse. Ca într-un stup de albine, aşa stau aici celulele de piatră cu mumiile, unele peste, altele.

Într-adevăr, cel mai ciudat cimitir din lume.

Uimit peste măsură, priveam frumuseţea bizară a acestui ioc, sporiţi încă prin copaci bine îngrijiţi.

Apoi, însă, îmi amintii deodată de imaginea din scrisoarea de pe piele. Să fie cu putinţă ca dispăruta Carmen Uspalla să-şi doarmă somnul de veci aici, printre aceste mumii? Că a fost ucisă de nişte fanatici şi înmormântată în taină?

— *Senores,* acum vă voi arăta cea mai mare ciudăţenie a acestui cimitir – mă întrerupse Chaba din gândurile mele – e vorba de mormântul vechilor stăpânitori ai acestei ţări.

Paşi liniştit înaintea noastră, printr-o poartă îngustă, pe jumătate ascunsă de un copac şi pătrunse într-o curticică.

Aici deschizăturile celulelor erau ceva mai mari, încuietorile din bronz vechi şi cu cizelaţii ciudate.

Interesul meu pentru monumente vechi se trezi în măsură atât de mare, încât uitai cu totul de Chaba – întocmai ca Marian, după cum îmi povesti el mai târziu.

Ne apropiam de unui din capacele cele mai mari ale unui mormânt şi priveam la chipurile cioplite de pe dânsul.

Deodată simţii o înţepătură dureroasă în ceafă. Crezând că e vorba de vreo muscă din acelea care împung, vrusei s-o dau cu mâna la o parte, dar braţul îmi căzu neputincios în jos. Şi înainte de a-mi putea da seamă ce şi cum, genunchii mi se îndoiră şi mă prăbuşii la pământ. Mii mai puteam mişca nici un mădular, nu puteam vorbi, dar vedeam şi auzeam totul. Astfel, auzii râsul batjocoritor al lui Chaba.

— *Senores,* aţi pătruns prea adânc taina – zise el – trebuie să vă pun la bun adăpost pentru câtva timp, până va sosi vremea când mă voi putea înapoia la tribul meu. După aceea veţi fi eliberaţi. Până atunci, va trebui să împărtăşiţi soarta *Senores* Uspalla. Ea se află lângă dv. Acum veţi pricepe, de sigur, imaginea aceea de pe scrisoarea, pe care păstorul v-a dat-o din greşeală. Femeia vie printre morţi. Curând veţi fi şi dv. aşa. Dar mai întâi vreau să văd dacă aveţi scrisoarea la dv., altminteri va trebui să scotocesc prin lucrurile de la hotel.

Simţii cum îmi pipăia trupul, pe urmă zise nemulţumit:

— Păcat, trebuie să caut la hotel. Nădăjduiesc, *Senores,* că nu va îi nevoie să rămâneţi multă vreme printre morţi.

Auzii un zăngănit metalic, apoi indianul mă ridică şi… mă împinse într-una din celulele de piatră, hărăzite mumiilor. Uşa de bronz se închise, auzii cum îl vâra pe Marian în încăperea alăturată, auzii şi uşa închizându-se, urmă încă un hohot de râs – şi se făcu tăcere.

Eram îngropaţi de vii între mumiile care îşi dormeau acolo somnul de cine ştie câte sute de ani.

IV
ÎNGROPAŢI DE VII

ABIA DUPĂ CÂTVA TIMP îmi dădui seamă de grozăvia situaţiei noastre. Chaba ne ameţise cu vreuna din otrăvurile acelea misterioase, care paralizează numai nervii motrici. Omul nu se poate mişca şi apăra, simte însă totul, aude şi vede. Unele din aceste otrăvuri au efect mortal încet, prin aceea că organele respiratorii slăbesc tot mai mult, până ce victima îşi dă sufletul înăbuşindu-se, păstrându-şi deplin cunoştinţa.

Zăceam şi noi în această stare înfiorătoare într-un cimitir, închişi în celule de zid, în mijlocul mumiilor. Era îngrozitor de frig în aceste celule strâmte şi întunecate şi respiraţia ne era şi mai îngreuiată, deoarece prin crăpăturile uşii de bronz pătrundea foarte puţin aer.

Cât timp vom mai putea respira? Nu minţise Chaba spunând că vom rămâne în viaţă? Câteva clipe uitai de grozăvia situaţiei mele, gândindu-mă la Carmen Uspalla. Cât trebuia să îndure biata fată nevinovată, care de zece zile era îngropată de vie!

Apoi mă simţii străbătut de un fior de speranţă. Pongo al nostru ne va găsi el în curând, căci ne urmase. Mă miram ca nu intervenise imediat, când Chaba ne înlăturase din cale cu otrava aceea a lui. De ce îngăduise uriaşul negru să fim vârâţi în celule?

Sau – mă îngrozi la gândul acesta – căzuse şi el victima lui Chaba?

Timpul se scurgea înfiorător de încet. Îmi încordai auzul, în nădejdea că voi percepe paşii lui Pongo. După socoteala mea trecură cel puţin două ceasuri, când auzii, în sfârşit paşi uşori. Şi, ca un glas din ceruri, pătrunse până la mine:

— *Massers, Massers!*

Dar nu putui răspunde, oricât mă sileam. Tot mai aproape se auzea chemarea îngrijorata a lui Pongo – acum era chiar lângă fioroasele morminte în care zăceam.

Apoi – o, grozăvie – apoi paşii se îndepărtară încetişor. Încă de trei ori auzii chemarea lui, tot mai slabă, până ce, în cele din urmă, se făcu tăcere desăvârşită.

Şi iarăşi se scurseră ceasurile… Înţepeneam de frig şi abia mai puteam respira.

Raza slabă de lumină care pătrunsese până acum în celulă, prin crăpăturile înguste ale uşii, dispăru. Se făcuse seară. Ciudat era că nu simţeam nici foame, nici sete. Otrava grozavă părea, într-adevăr, să-l ţină pe om mult timp în viaţa

fără să-l facă să simtă vreo trebuinţa, dar şi fără să-i dea putinţa a se mişca sau vorbi.

Deodată inima începu să-i bata ceva mai tare. De când se întunecase să fi trecut vreun ceas – acum răsunară paşi uşori, care se apropiară de mormintele noastre. Murmure de voci se auzită şi o lumină slabă pătrunse prin crăpăturile uşii.

Uşa celulei alăturate în care zăcea Marian, fu deschisă. Apoi răsună o exclamaţie de uimire, după aceea un hohot de râs.

În clipa următoare uşa celulei mele fu dată de perete, lumina unei lămpi pătrunse înăuntru, mă simţii apucat de picioare şi tras afară.

Iarăşi se auzi râsul acela batjocoritor şi Callaqui al cărui glas îl recunoscui îndată, strigă:

— Asta e o revedere interesantă, domnilor. Aşa dar, tot aţi citit scrisoarea şi aţi vrut să dezlegaţi taina? Da, da, mai bine şi nu faci astfel de lucruri, căci se pot întoarce în rău. Haha, asta e o adevărată surpriză! Aşa dar, omul care trebuia, de fapt, să primească scrisoarea, v-a înşfăcat. Asta îmi convine de minune, căci nu trebuie să mă mai păzesc de dv., îmi faceţi impresia unor copoi desăvârşiţi. Dormiţi liniştiţi mai departe, poate că odaia şi odată o să deveniţi mumii minunate.

Strigă o poruncă într-o limbă străină, mă simţii ridicat şi împins înapoi în mormântul strâmt. Uşa se închise cu zgomot şi iarăşi mă cuprinse disperarea.

Scârţâiai uşii alăturate îmi dovedi că şi Marian fusese vârât iarăşi înăuntru. Apoi mai auzii că şi alte uşi fură deschise şi închise la loc.

După aceea Callaqui scoase o exclamaţie de triumf, dădu câteva comenzi, ultima uşă de celuia fu încuiată la loc şi paşii se îndepărtară repede.

Ce se petrecuse*?* De ce fusese Callaqui atât de surprins când dăduse de noi, de ce ne vârâse iarăşi în mormintele acelea grozave?

Deodată mi se lămuri totul. Trebuia să fie vorba de Carmen Uspalla. Callaqui îl ura pe profesor din pricina tatălui, aşa că vroia să se răzbune, aducând-o pe fată în puterea sa. Datorită scrisorii în imagini pe care o luase prin vicleşug de la Marian, dăduse de urma ei şi o descoperise acum într-unul din mormintele acelea.

Pongo părea să fi pierdut cu totul urma noastră, altminteri ar fi trebuit să ne găsească în orice caz, deoarece fusese în cimitirul acesta. Dar de unde să bănuiască el că zăceam în mormintele acelea?

*

* *

Ma trezii când lumina zilei pătrunse prin crăpăturile uşii de bronz. Îmi venea foarte greu să deschid pleoapele şi constatai cu groază că frigul îmi înţepenise cu totul mădularele.

Respiraţia mi se îngreuiase şi mai mult şi simţeam că mă înăbuş. Cât de grozave trebuiau să fie suferinţele bietei fete care era închisă de zece zile între zidurile acestea!

Atunci îmi adusei aminte de vizita lui Callaqui din noaptea trecută. Carmen Uspalla o fi fost scoasă din mormântul ei, poate însă pentru a fi dată pradă unei soarte şi mai grozave.

Căutai să-mi lămuresc toată chestia asta încâlcită, Profesorul Uspalla, cu ajutorul lui Chaba, dobândise vreun obiect de preţ al Indienilor, care era de mare însemnătate pentru trib. Acest trib era de sigur acela pe care-l văzuse Pongo în munţi, atunci când se luase după tânărul indian.

Pentru a recăpăta acest obiect, indienii o ameţiseră pe fiica profesorului şi o închiseră în mormântul acela grozav. Ciudata scrisoare trebuia să parvină profesorului sau altui european, să vorbească cu Uspalla în privinţa recăpătării fiicei sale, în schimbul înapoierii obiectului cu pricina.

Întâmplător căzuse în mâinile noastre şi Callaqui o luase de la noi. Prin asta chestia căpăta încă o latură. Callaqui avea motivele sale personale s-o aibă pe Carmen în puterea sa. Ştia de dispariţia ei şi din scrisoare ghicise cu siguranţă îndată unde se află.

Prin asta lucra împotriva intereselor indienilor şi astfel era probabil că-l scosese pe Chaba din luptă, într-un fel oarecare. Pentru noi împrejurarea aceasta era foarte primejdioasă, dacă Pongo nu izbutea să ne găsească, deoarece Callaqui spunea doar că aştepta să devenim mumii. Nu se gândea, aşa dar, să trădeze locul unde ne aflăm.

Fui smuls din gânduri de un zgomot. Paşi se apropiau de mormintele în care zăceam. Apoi se auzi un geamăt chinuit. Paşii se opriră chiar înaintea celulelor noastre şi un glas simpatic rosti în limba spaniolă:

— Chaba, arată repede unde i-ai închis pe cei doi *Senores!* Şi vezi să minţi! Pongo îi va răzbuna îngrozitor pe stăpânii săi.

Trecură câteva clipe, apoi aceeaşi voce spuse iarăşi, de data asta în nemţeşte:

— Pongo, şovăie încă. Ar fi bine să-i ajuţi să-şi recapete memoria.

Imediat răsună un răcnet de durere, care se pierdu într-un geamăt.

— Chaba, arată repede! se auzi iarăşi glasul simpatic.

Şi în clipa următoare uşa celulei mele fu deschisă. Răsună o exclamaţie de uimire şi spaimă a străinului, urmată de strigătul triumfător ai lui Pongo. În momentul următor fui tras afară cu băgare de seamă şi aşezat la pământ.

Văzui pe Pongo, pe un domn străin cu înfăţişare foarte plăcută şi pe Chaba, care era legat şi căruia îi curgea sudoarea pe faţă.

EI arăta acum spre uşa celulei alăturate şi după câteva clipe se afla şi Marian lângă mine.

Străinul se-ntoarse iar spre Chaba.

— Dă repede contraotravă domnilor! strigă el, energic. Dar să te fereşti să întrebuinţezi vreo viclenie, căci Pongo te va ucide în chip înfiorător.

— *Senor,* îi voi scăpa pe domnii! bâlbâi indianul, cu o privire îngrozită spre Pongo.

Scoase dintr-un buzunar o bucăţică de lemn lustruit, al cărui căpăcel îl ridică. Muie pe urma un ac în conţinutul lemnului gol pe dinăuntru şi se aplecă deasupra lui Marian.

După câteva clipe îl văzui deasupra mea, simţii o înţepătură la gât, apoi o căldură ciudată îmi furnică aproape imediat prin trup. Şi deodată fui în stare să-mi mişc iarăşi membrele, mă ridicai şi spusei:

— A fost îngrozitor!

— Da – zise şi Marian, care se ridicase de asemenea – a fost una din păţaniile cele mai grozave ale vieţii mele. Pongo, îţi mulţumesc.

— O, *Massers* nu mulţumeşte! se împotrivi credinciosul camarad. Pongo a fost cu băgare de seamă, altfel *Massers* n-ar fi ajuns în mormânt. Pongo fost reţinut în oraş, doi indieni atacat la el. Apoi *Massers* cu Chaba dispărut. Pongo găsit prea târziu drum, dar atunci nu mai văzut *Massers* şi Chaba.

— Aha, pesemne că niscaiva prieteni de-ai lui Chaba or fi băgat de seamă ca ne urmăreai – zise Marian – şi ce-ai întreprins mai departe?

— Pongo căutat Chaba, dar nu găsit. Azi, apoi, dus la profesor. Colo fost acest *Massers,* care vorbeşte nemţeşte. Pongo prinde Chaba şi sileşte la el spune unde este *Massers.*

Cu asta chestia era rezolvată pentru Pongo, căci el se dădu un pas înapoi şi-şi îndreptă privirea spre Chaba, cate tremura.

Străinul se înclina acum:

— Numele meu este Cochu, *Senores* – zise el, politicos – de la profesorul Uspalla am aflat că v-aţi ocupat de

misterioasa dispariţie a *Senorei* Carmen. Va mulţumesc din inimă pentru aceasta, câci eu o iubesc pe *Senora.* Vă rog din suflet să mă ajutaţi mai departe să dau de urma ei.

Tânărul acesta îmi plăcea foarte mult şt probabil că şi lui Marian, fiindcă îl auzii zicând:

— Cu multă plăcere, domnule Cochu. Dv. vă datorăm doar în mare parte că am fost liberaţi, aşa că vom depune toate sforţările ca să vă ajutăm s-o recăpătaţi pe *Senora.*

Cochu dădu din cap cu tristeţe, apoi zise:

— Nu mai cred, *Senores,* c-ar mai putea fi salvată. Carmen o fi fost dusă în vreuna din peşterile care există prin oraşele astea de coastă.

— Vă înşelaţi, domnule Cochu – răspunse Marian şi-şi aţinti privirea asupra lui Chaba – până-n noaptea trecută domnişoara Carmen a fost şi ea într-una din celulele acestea.

Furăm nevoiţi să intervenim repede, altminteri Cochu l-ar fi gâtuit pe indian. Şi dură mult până să-l putem linişti pe tânăr, ca să-l facem să asculte vorbele noastre.

Poate Chaba crezuse că nu auzisem, sau uitasem cuvintele batjocoritoare cu care ne trădase locul unde se afla tânăra fata.

Făcu o mutra cu totul uimită, ba chiar îngrozita, când Marian povesti ca în timpul nopţii nefericita fata fusese răpită de Callaqui.

Indianul făcea impresia unul om zdrobit cu desăvârşire şi Marian găsi îndată pricina, căci îi zise:

— Chaba, ştiu că ai luat parte la răpirea unei mumii care aparţinea tribului d-tale. Acum profesorul nu mai e nevoit s-o înapoieze, căci nu mai poate fi silit la asta. Va da totuşi înapoi obiectul, dacă ne ajuţi s-o scoatem pe *Senora* din mâinile lui Callaqui. Şi atunci vom uita că ne-ai închis în mormintele astea.

— *Senor*... de… de unde ştii? îngână indianul, speriat.

— Din scrisoarea pe care a luat-o Callaqui. Acum, după ce am zăcut şi noi printre mumii, ştiu că e vorba de o mumie, care urma să fie înapoiată în schimbul *Senorei* Carmen Uspalla.

— Da, *Senor,* aşa este – încuviinţă indianul – stăpânul meu, profesorul, a fost totdeauna bun cu mine. Marea lui dorinţă era să aibă o mumie indiană. Acestea sunt foarte rare, căci cimitirul ăsta a fost întocmit de spanioli şi conţine numai mumii europeneşti. Profesorul m-a rugat atât de mult, până ce, în cele din urmi, m-am învoit să-l fac rost de o astfel de mumie. Ştiam că tribul meu care locuieşte în inima munţilor, are câteva mumii. Acestea sunt considerate aproape

sfinte, dar eu m-am îndepărtat de credinţa strămoşeasca, prin faptul că am trăit mult timp printre albi. Cu prilejul ultimei mele vizite în sat am luat una din mumii şi am adus-o domnului profesor. Nu m-am gândit la urmări.

Chiar în prima noapte după aceea răpire am fost chinuit de vise îngrozitoare. *Senores,* pierdusem credinţa strămoşilor mei, dar acum ştiam totuşi, că vrăjitorul nostru redobândise putere asupra mea. El îmi trimise aceste vise, care îmi zugrăviră, în icoanele cele mai grozave, pedepsele pentru ceea ce făcusem.

Chaba tăcu vreo câteva clipe şi căzu pe gânduri. Un tremur uşor îi străbătu trupul.

— Apoi veni un trimis al tribului meu – urmă el – îmi spuse să îngrijesc de înapoierea mumiei, altminteri voi îndura cele mai grozave pedepse. Îl rugai pe domnul profesor să dea îndărăt mumia, stăpânul meu nu vru însă s-audă de aşa ceva. Devenise aproape fanatic, în privinţa asta. Şi ca să mă pună în neputinţă s-o iau pe furiş, o închise într-o încăpere tăinuită a casei sale, unde eu nu puteam ajunge. Spusei cum stăteau lucrurile solului tribului meu. Atunci vrăjitorul trimise oameni care o răpiră pe *Senora* şi o vârâră în mormânt. În vremea aceea profesorul se afla într-o expediţie. Când se înapoie, dădui de veste căpeteniei noastre şi el trimise scrisoarea, prin care vroiam să facem o bucurie profesorului. Solului i se întâmplă ceva pe drum şi înmână scrisoarea unui păstor, care urma s-o ducă la La Paz. Din nenorocire scrisoarea căzu în mâinile dv., *Senores* şi *Don* Callaqui v-a luat-o apoi.

— Dar de unde putea bănuit măcar Callaqui că această scrisoare nici nu era pentru noi? întrebă Marian. Ne-o ceruse cu atâta hotărâre, încât fui nevoit să-l cred.

— *Don* Callaqui vine adesea în munţi – răspunse Chaba – trebuie să aibă vreo ascunzătoare pe acolo. Vă va fi observat prin ochean, *Senores.* De când cu dispariţia *Senorei* Carmen, *Don* Callaqui era mereu pe urmele mele şi ale trimisului tribului nostru, părând să bănuiască legătura. Acum *Senora* e în puterea sa. Don Callaqui o iubeşte.

V
VÂNĂTOAREA DUPĂ CALLAQUI.

SE PARE CĂ TÂNĂRUL COCHO vroia să se năpustească iarăşi asupra indianului.

— Ce tot spui d-ta? răcni el. Callaqui o iubeşte pe Carmen a mea? Cum poţi susţine aşa ceva?

— Am observat asta din privirile lui *Don* Callaqui – răspunse indianul – Callaqui s-a despărţit apoi în duşmănie de profesor. Acum a răpit-o pe *Senora.*

— Spuneai car avea o ascunzătoare în munţi? întrebă Marian. Trebuie să ne ajuţi, Chaba, s-o regăsim pe *Senora* răpită.

— *Don* Callaqui este prietenul unui trib puternic – spuse indianul – noi singuri nu putem întreprinde nimic împotriva lui. Tribul meu trebuie să ne ajute. Pentru asta e nevoie, însă, ca profesorul să dea înapoi mumia. Atunci căpetenia mea, cu toţi oamenii săi, va porni împotriva vecinilor şi-i va sili s-o dea pe *Senora.*

— Nu e bine aşa – răspunse Marian – caci în mânia sa, văzând că e pierdută pentru el, Callaqui o va ucide. Numai prin viclenie putem dobândi ceva. Chaba, trebuie să ne arăţi unde locuieşte tribul acela – restul lasă-l în seama noastră.

— E cu neputinţă să vă apropiaţi de sat – spuse Chaba, cu hotărâre – se afla într-o vale pe unde se intră cu greu, fiind păzită cu străşnicie. Tribul meu trebuie şi dea o mâna de ajutor, dacă *Senora* se află într-adevăr acolo.

— Nu, nu e nevoie de asta! se împotrivi Marian. O vom elibera singuri pe domnişoara Carmen. Trebuie numai să ne arăţi satul, unde spui că se aţine Callaqui.

— Atunci ar trebui să trecem pe pământul tribului meu şi eu nu am voie să mă arăt acolo, înainte ca mumia să fie înapoiată. Aş putea să vă dau descrierea drumului numai.

— Dar şi Callaqui trebuie să fi trecut pe acolo – zise Marian – aşa că vom izbuti şi noi.

— *Don* Callaqui e şi el un cunoscut al vrăjitorului nostru, astfel că poate trece prin ţinutul acela.

— Şi cu toate astea tribul s-ar ridica mai târziu împotriva vecinilor, aşa dar şi împotriva lui Callaqui? întrebă Marian, cam bănuitor.

— Da, *Senores* – răspunse indianul, cu sinceritate – dacă îi voi spune căpeteniei că *Don* Callaqui a îngreuiat înapoierea mumiei, prin răpirea *Senorei,* o va face.

— Hm, atunci trebuie să căutăm împreună să-l îndemnăm pe profesor să dea mumia – zise Marian – o s-o dea fără doar

şi poate, când va afla că de asta depinde salvarea fiicei sale.

— Fireşte, domnule Farrow – interveni Cochu – viitorul meu socru va da mumia, atât mai mult cu cât întâmplarea face să-i pot procura eu alta.

— Să mergem deci cât mai repede la oraş propuse Marian. D-ta d-le Cochu, vei duce tratativele cu profesorul, în vreme ce noi ne vom scutura puţin de praf şi vom îmbuca ceva. Mi s-a făcut o foame de lup.

Părăsirăm cimitirul şi era curios că nu mai simţeam nici o neplăcere de pe urma otrăvii misterioase şi aici statul în mormintele acelea strâmte şi reci mi părea să fi înrâurit vătămător asupra noastră.

Cerui lămuriri lui Chaba în privinţa aceasta şi el răspunse:

— *Senor,* v-am spus-o doar. Otrava noastră nu lasă urme şi împiedecă chiar ca răceala şi umezeala să vatăme trupul. De aceea spuneam că şi *Senora* va rămâne teafără. Sunt taine ale strămoşilor noştri. Vrăjitorii noştri cunosc fabricaţia acestei otrave, ei pot trimite şi vise, aşa cum le dorim.

La aceste cuvinte fu cutremurat de un fior. Vrăjitorul tribului său i-o fi trimis vise înfiorătoare. Fireşte că asta era cu putinţă numai la un om naiv; unui european cu sânge rece un astfel de vrăjitor nu i-ar putea „trimite" vise?

Căutai să-mi alung gândurile acestea, bucurându-mă dinainte de baia şi masa ce ne aştepta la hotel. Curând ajunserăm acolo şi furăm întâmpinaţi cu bucurie de hotelier, care fusese îngrijorat de lipsa noastră.

Abia sfârşirăm masa că se ivi Cochu şi, foarte agitat, ne chemă afară.

În faţa hotelului era adunată o mică societate. Profesorul Uspalla venise în persoană, se repezi la noi şi ne imploră să facem totul ca să-i eliberăm fata.

— Dau toate mumiile din lume în schimb! strigă el. Ce-mi foloseşte un obiect vechi, mort, dacă scumpa mea Carmen e nefericită! Domnule Farrow, domnule Bertram, Pongo, ajutaţi-mă!

— Dar tocmai suntem pe punctul s-o facem – îl linişti Marian – şi sunt încredinţat că vom izbuti. Ah, asta o fi mumia care a adus toată nenorocirea.

Arătă spre un obiect învelit pe care-l duceau doi indieni, ce stăteau cam deoparte, cu Chaba. Profesorul încuviinţă din cap şi Marian urmă:

— Atunci primul succes va fi că vom putea trece nestingheriţi prin ţinutul tribului şi afară de asta vom obţine ajutorul său. Fireşte că prin silnicie nu vom putea face nimic, ci va trebui să ne servim de vreun vicleşug. Aşa dar, la drum!

Privii cam îngrijorat statura puţintică a profesorului, întrebându-mă dacă va putea îndura greutăţile unui marş forţat la altitudinea aceea. Văzui însă îndată că mă înşelasem în privinţa lui. Împreună cu Cochu o luă la picior atât de voinicește, încât noi, ceilalţi, abia eram în stare să ne ţinem după el. Ajunşi sus, pe poteca întortocheată care ducea în munţi, izbutirăm să-i ajungem. Începuserăm să ne obişnuim cu aerul acela.

După patru ceasuri ajunserăm la locul unde păstorul de lame ne dăduse scrisoarea..

Chaba porni în frunte. Prin mijlocul stâncilor ducea o potecă îngustă, întortocheată. Să fi stat aici paznici de ambele părţi, n-ar fi putut trece nici un duşman.

În cele din urmă dădurăm de o vale lungă şi îngustă, împrejmuită de pereţi şi stâncă, înalţi de cel puţin o sută de metri. Chaba privi cu băgare de seamă în juru-i şi deodată. Începu să facă mişcări ciudate cu braţele.

De sus, de undeva, se auzi o chemare ascuţită şi indianul spuse, mulţumit:

— Iscoadele noastre au văzut ca aducem înapoi mumia. Acum e totul bine, *Senores!*

Îşi închipuiam că vom da îndată de satul indian, dar mai avurăm de străbătut trei asemenea văi, până îl zărirăm, în depărtare. Şi abia peste un ceas ajunserăm la el.

În fruntea unui număr impunător de indieni ne ieşi înainte unul înalt şi mai în vârstă, care începu îndată cu Chaba o convorbire agitată. Apoi cei doi indieni care veniseră cu noi duseră mumia în sat şi Chaba ne spuse:

— Căpetenia vrea să uite că am luat mumia şi mă iartă. Se învoieşte să ne ajute cu treizeci de războinici. *Don* Callaqui a trecut pe aici. Avea cu el doi indieni ai celuilalt trib, care duceau un trup de om învelit într-o pătură. Callaqui spunea că e vorba de un vechi duşman al celuilalt trib, pe care a izbutit să-l prindă.

— Atunci să pornim repede! strigă profesorul, agitat. Cât mai e până la satul celuilalt trib?

— Vreo patru ceasuri de drum – răspunse Chaba – peste două ceasuri putem porni şi vom ajunge tocmai bine pe întuneric. Războinicii trebuie să se împrăştie, în taină, de jur împrejurul satului, ca să avem în mână viaţa locuitorilor. Dacă suntem sus, nu pot scăpa de săgeţile noastre otrăvite. Asta ştiu şi ei, de aceea vor împlini îndată cererile noastre.

— Toate bune – zise Marian – trebuie să ne gândim că avem de-a face cu Callaqui. Când un om merge atât de departe încât răpeşte o fată, atunci nu sta pe gânduri nici s-o

ucidă, în clipa când vede c-a pierdut-o. Trebuie neapărat să căutăm s-o eliberăm în taină pe tânăra fată. Şi asta o voi face eu cu tovarăşii mei, în vreme ce consângenii d-tale ne vor acoperi numai retragerea.

Marian vorbise cu atâta hotărâre încât Chaba îşi dădu seamă c-ar fi zadarnic să se împotrivească şi se înclină în tăcere. Numai profesorul şi Cochu se mai împotriviră; vroiau neapărat să fie de faţă când o vom elibera pe Carmen. În cele din urmă Marian izbuti să-i încredinţeze că nu ne-ar putea decât fi o piedecă, deoarece nu avuseseră încă prilejui să elibereze prin vicleşug un om dintr-un sat apărat.

Astfel că încuviinţară să meargă pe munte cu indienii, ca să-i ţină ia respect pe locuitori, cu armele lor.

Căpetenia ne pofti la masă, unde mâncai pentru întâia oară carne de lama, care e foarte gustoasă.

În cele din urmă pornirăm la drum şi pătrunserăm tot mai adânc în munţi. Curând însă, călăuzele convoiului nostru părăsiră poteca îngustă şi furăm nevoiţi să întreprindem un urcuş greu.

După trei ceasuri şi jumătate de mers ne oprirăm. Chaba se apropiă de noi şi zise:

— Trebuie să aşteptăm aici până se va întuneca, *Senores.* Pe creste stau, cu siguranţă iscoade ale satului şi trebuie să-i împiedecăm să dea de veste celorlalţi.

— Vom ajuta şi noi la asta – răspunse Marian – Pongo al nostru o va scoate mai lesne la capăt decât consângenii d-tale.

Chaba aruncă o privire speriată negrului şi dădu din cap. Făcuse astfel de experienţe cu Pongo, încât îl credea în stare de orice.

După o jumătate de ceas se lăsă întunericul. Convoiul nostru se puse iarăşi în mişcare. Acum mergeam noi înainte, împreună cu Chaba şi alţi doi indieni.

Curând paşii indienilor deveniră tei mai şovăitori. Luna răsărise şi-şi arunca lumina peste norii sfâşiaţi.

Pongo ne lăsă mai în urma. Deodată făcu o săritură peste o fâşie de drum luminata, se auziră două ţipete înăbuşite, apoi uriaşul ne strigă încet. Primele două sentinele fuseseră ameţite.

Chaba se aplecă asupra lor şi, cu doua împunsături, le introduse în trup otrava grozavă.

— Acum nu mai aveam a ne teme de ei.

Pongo mai doborî doi paznici, apoi Chaba şopti:

— *Senores,* colo jos e satul.

Valea de la picioarele noastre era luminată de lună numai pe o parte. Ne mirarăm că nu se observa nici un semn de viaţă şi indianul ne lămuri îndată că locuitorii intră în colibele lor îndată ce se înserează.

După o scurtă consfătuire, Chaba ne conduse la un loc pe unde puteam coborî fără teamă. Cu mare băgare de seamă o luarăm la vale.

Aci ne puteam apăra bine.

Ne furişarăm pe după colibe, cu auzul încordat. În cele din urmă ajunserăm la o colibă ceva mai mare şi acolo auzirăm glasul lui Callaqui, care tocmai spunea, batjocoritor:

— Ah, *Senora,* aştept să mă răsplăteşti pentru că te-am scos din mormânt şi ţi-am dat contraotrava. Vreau să te fac soţia mea.

— Callaqui, îţi mulţumesc pentru ca m-ai salvat, dar află ca sunt logodita – se auzi o voce simpatică de femele – dumă înapoi la tata!

Atunci Callaqui îşi dădu arama pe fata.

— Haha, eşti în puterea mea! striga el. Nimeni nu te poate scăpa. Te-am adus într-un loc pe care nu-l cunoaşte nimeni. Trebuie să devii soţia mea!

Carmen Uspalla scoase un ţipăt; atunci Marian nu se mai putu stăpâni şi scrâşni:

— Haideţi!

În clipa următoare ne aflam în colibă. Callaqui ne privi îngrozit, apoi deschise gura să dea alarma, dar în acelaşi moment Pongo repezi pumnul.

Callaqui se prăbuşi la pământ; ştiam că lovitura aceasta era aproape mortală.

Marian vorbi repede cu fata, care se arătă foarte curajoasă. Ieşirăm binişor din colibă, după ce Marian stinsese lampa eu ulei.

Pongo îşi luă el sarcina s-o ducă pe fată în munţi şi izbuti lesne. Pornirăm repede înapoi şi curând dădurăm de ceilalţi indieni, care rămaseră uimiţi văzând-o pe Carmen Uspalla. Nu se aşteptaseră să facem treaba atât de repede.

Revederea dintre tată şi fiică fu nespus de mişcătoare. Şi bucuria lui Cochu fu de nedescris. Sentinelelor doborâte li se dădu contraotrava, dar nu se deşteptară prea repede, căci Pongo lovise bine.

În sat rămaserăm până dimineaţa, ca oaspeţi ai locuitorilor.

Înainte de a părăsi, apoi La Paz, mai sărbătorirăm logodna lui Carmen cu Cochu, care îşi ţinuse făgăduiala şi adusese profesorului o minunată mumie indiană.

O aventură şi mai ciudată ne chemă în altă parte, în insulele Chiloe – îşi sfârşi doctorul Bertram povestirea.

Sfârşitul volumului: **ÎN BOLIVIA**.

În numărul următor:

O MISIUNE CIUDATĂ.